

Tot i ser de Balaguer, ja fa molts anys que l'Anna Tribó viu a Albesa, una vila de la comarca de la Noguera, terra de conreus, on pràcticament tothom es guanya la vida amb la producció de fruita. A la protagonista d'aquestes dues planes aquesta sortida professional no l'acabava de convèncer, però sabia que si no volia treballar al camp havia de crear-se ella mateixa un altre mode de subsistència, ja que el poble viu totalment dedicat als cultius.

"Jo sóc molt independent i sempre havia tingut la idea del que volia fer, però fins que no em vaig casar no vaig decidir-me a iniciar el negoci", explica. Havia estudiat estètica i fet molts cursos de dansa, aeròbic, gimnàstica... Finalment es va arriscar a tirar per aquesta via. Així doncs, l'Anna va muntar un petit saló d'estètica a casa seva, com un tímid primer pas per veure com se'n sortia.

Les primeres clientes que va tenir llavors van ser les que la van engrascar més tard a ampliar el negoci. **"Com que en un poble petit com el nostre tot s'ha d'anar a buscar a fora, elles em van animar a posar-me a donar classes a Albesa mateix: de ballet, d'aeròbic... de tot el que jo havia après pel meu compte fins aquell moment. Així és com vaig començar"**, recorda.

L'Anna va tirar endavant la idea i va començar a organitzar activitats al poble. Al cap d'un cert temps, però, va arribar un punt en el qual tot allò ja no era una activitat complementària sinó la seva dedicació principal. Llavors va haver de decidir-se entre deixar-la de banda o fer una inversió per establir-se seriosament i muntar un gimnàs. Van ser molts els qui la van titllar de boja quan va decidir-se a obrir, però també els qui la van recolzar, sobretot la seva germana Mª Carme, a qui vol aprofitar per recordar en aquestes pàgines ja que, malauradament, fa pocs mesos que va morir.

Independent i tossuda, l'Anna va seguir endavant amb aquella idea que ja feia anys que li donava voltes al magí; afortunadament, ja que avui, després de sis anys, el gimnàs funciona a la perfecció i és tot un luxe per a una població de les dimensions d'Albesa. Els seus habitants ara ja no han d'anar a altres municipis per practicar activitats com el karate, la musculació, la gimnàstica de manteniment o el ballet, o per a serveis d'estètica, massatges terapèutics i de relaxació, i fins i tot per passar-se una estoneta al *solarium*.

L'ampli ventall de possibilitats del Gimnàs Albesa és, segons la seva propietària, gairebé obligatori, perquè en un poble petit no pots centrarte en una única activitat: **"No hi ha prou gent, per fer això. Has de ser molt flexible, tant en l'oferta com en el contingut i en els horaris de les activitats"**. Com a exemple, explica l'Anna que a la seva classe d'aeròbic té des de noies de divuit anys a senyores que passen dels cinquanta, i que això l'obliga a combinar diferents elements en la mateixa sessió, per adaptar-se a totes les alumnes.

De la mateixa manera, quan arriba el temps de collir la fruita a Albesa la resta d'activitats que es realitzen al poble es veuen alterades. **"La vida social es congela, i per això durant l'estiu no fem classes. I als mesos de maig i juny, com que la feina al camp s'allarga amb el**

dia, jo he de retardar els horaris, perquè si no em quedaria sola al gimnàs", comenta.

A més de la gent d'Albesa de sempre, l'Anna ha detectat en els darrers anys que també van al seu gimnàs força persones de fora. L'explicació és que estan arribant moltes noves famílies al poble, provinents de la capital i de ciutats importants del voltant, les quals es traslladen a viure al camp en vivendes unifamiliars: **"Molts d'ells s'apunten al gimnàs perquè busquen activitats socials per integrar-se a la vida d'Albesa, i en el nostre cas no hi ha dubte que oferim cordialitat als nous veïns. Allà tots som amics, i quan organitzem sopars la gent no falla mai, des dels més joves als més grans."**

Per aquesta empresària lleidatana el seu gimnàs no és un negoci, sinó part de la seva vida. **"És una diversió"**, reconeix. **"Puc estar tremendament esgotada i seguir passant-m'ho bé"**. Per això afirma amb sinceritat que no es considera en absolut una empresària vocacional: **"L'únic que em mou és la passió pel que faig, mai els diners. Naturalment que no em puc permetre perdre'n, però la meva satisfacció rau en la tasca que realitzo i en veure que la gent del poble m'estima i valora la meva feina."**

En conseqüència, l'Anna sap que els números del gimnàs li surten al final de mes, però poca cosa més li interessa conèixer. **"Una gestoria d'una amiga meva porta aquests temes per mi. Jo em limito a entendre els mínims que necessito saber, i a partir d'aquest punt ho delego, perquè no m'interessa: ja tinc prou coses al cap"**, exclama. Aquesta renúncia voluntària també l'aplica a l'ampliació del negoci, que en les seves paraules **"és factible i sabria com fer-la, però no hi estic disposada per l'enorme esforç d'inversió, de dedicació i salut que em suposaria. Trencaria l'equilibri de la meva vida"**.

Abans que empresària, a més, l'Anna sempre triaria ser mare, i té ben clar que si ha tingut una filla, l'Alba, d'onze anys, és per criar-la ella i no perquè estigui sempre en mans d'altres persones. **"He volgut combinar la maternitat amb el negoci, perquè sóc una persona molt independent i he considerat que havia de fer les dues coses per sentir-me bé, però ni vull dedicar més hores a la feina ni puc tenir un altre fill, perquè llavors sí que me l'haurien de cuidar els altres i això no podria acceptar-ho"**, diu amb fermesa.

Ella pensa que, encara avui, les dones han de renunciar a moltes coses i han de canviar la manera de viure diferents vegades al llarg de la vida, mentre que l'home, en principi, no s'hi veu obligat: **"L'home passa de la mare a l'esposa, mentre que per a una dona casar-se suposa un gran canvi i un augment de responsabilitat, i el mateix succeeix amb el fet de ser mare."**

L'Anna, però, sembla haver conduït força bé la seva vida i haver arribat a aquest punt d'equilibri que tots busquem, sense renunciar a res i havent aconseguit, amb mesura, allò que s'havia proposat. El seu secret? **"Jo no tinc parets al davant. Em veig capaç de provar de fer tot el que vull."**

Anna Tribó - Albesa (la Noguera)